

Arrest

nr. 238 107 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 18 november 2019 en hebben zich hier vluchteling verklaard op 26 november 2019.

1.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers op 24 januari 2019 internationale bescherming werd verleend in Griekenland.

1.3. Op 29 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen houdend 'niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat)'. Deze beslissingen werden op 30 januari 2020 aangetekend naar verzoekers verzonden.

1.4. De bestreden beslissing ten aanzien van M. B. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U bent een 37-jarige sjiitische Afghaan van Hazara origine, geboren en getogen in het dorp Khosh Ahmadi Shaqanai, ook gekend als Sari-Sang, geleden in het district Nahur van de provincie Ghazni. Uw ouders zijn overleden, uw zus F. is woonachtig in Iran en uw broer Za. verblijft in Griekenland, waar hij volgens uw verklaringen een verzoek om internationale bescherming indiende. U trouwde zo'n dertien jaar geleden met **S. M.** (...). Jullie hebben samen vier kinderen, die allen in uw eigen geboortedorp het levenslicht zagen: **dochters Z., Sa. en Sab. en zoon Mo.** (allen (...)).*

Volgens uw verklaringen vervoerde u als vrachtwagenchauffeur bouwmaterialen voor de overheidsschool in uw dorp. Dit zinde de taliban niet en zij wilden u doden. U vertrok in de lente van 2018 samen met uw vrouw en vier kinderen uit Afghanistan. Na een verblijf van drie maanden bij uw zus in Iran kwamen jullie in augustus 2018 aan in Griekenland, alwaar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 19 augustus 2018 werden uw vingerafdrukken geregistreerd te Mytilini, en op 12 september 2018 op Moria, allebei gelegen op het Griekse eiland Lesbos. U verkreeg op 24 januari 2019 in Griekenland internationale bescherming, met een bijbehorende verblijfsvergunning dewelke volgens uw verklaringen drie jaar geldig is. Vervolgens reisde u op 18 november 2019 vanuit Griekenland naar België, waar u dezelfde dag aankwam. U diende op 26 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u dat u er geen toekomst zal kunnen opbouwen. U geeft aan dat er in Griekenland geen werk is, geen mogelijkheden zijn om de taal te leren en dat uw gezin er op straat zal moeten leven. Verder geeft u aan dat u in Griekenland te maken kreeg met discriminatie in het opvangcentrum. Ook vanuit de Griekse politie kreeg u te maken met racisme. Nog was het de veiligheidssituatie voor uw gezin in het Griekse opvangcentrum gevaarlijk. Daarnaast konden jullie er niet rekenen op adequate medische bijstand.

Voorts werd uw vrouw door twee mannen bedreigd en verkracht wanneer ze van het opvangcentrum naar een NGO ging omwille van een verzorgingsbedeling. Jullie dochter Sab. vergezelde op dat moment haar moeder en werd door de mannen bedreigd. Na de verkrachting hadden uw dochter en vrouw te maken met psychische problemen. Uw vrouw ondernam bovendien een zelfmoordpoging. Zij geeft aan dat zij in Griekenland dagelijks zal worden geconfronteerd met haar verkrachting door bespottings door dorpelingen of medeburgers uit jullie regio in Afghanistan.

Wat betreft uw kinderen vreest u dat zij in Griekenland niet naar school zullen kunnen gaan. Voorts stelt u dat de algemene veiligheidssituatie niet goed is voor hen. Ook merkt u op dat uw kinderen er niet zullen kunnen rekenen op adequate medische bijstand. Daarnaast merkt uw vrouw op dat uw kinderen dagelijks zullen worden herinnerd aan haar verkrachting en dat uw zoon mogelijk een gevecht zou kunnen aangaan met mensen die slecht over zijn moeder – uw vrouw – zullen spreken.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: de taskara's van uzelf, uw vrouw en uw vier kinderen; een appreciatiecertificaat van 'Movement on the ground'; medische documenten betreffende uw vrouw van dokters, een psycholoog en psychiater in Griekenland; medische documenten betreffende uw dochter Sab.; voorschriften betreffende uzelf en uw dochter Sa.; en medische documenten betreffende uw vrouw in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming met een bijbehorende verblijfsvergunning hebt verkregen in Griekenland.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden.

U haalt u meerdere redenen aan voor uw vertrek uit Griekenland. U verklaart dat er in Griekenland geen werk is (CGVS, pp. 11-12, 13, 16) en stelt u dat u er geen onderdak heeft (CGVS, pp. 11, 16). Nog was u de Griekse taal niet machtig en kon u geen taal cursus volgen (CGVS, pp. 11, 13). Voorts konden jullie niet rekenen op adequate medische bijstand (CGVS, pp. 7-9, 10, 11; CGVS S., pp. 3, 8). Nog was het de veiligheidssituatie voor uw gezin in het Griekse opvangcentrum gevaarlijk (CGVS, p. 16). Ook geeft u aan dat jullie te maken kregen met discriminatie (CGVS, pp. 13, 14).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Betreffende uw leefsituatie in Griekenland dient te worden opgemerkt jullie in Griekenland telkens op – weliswaar enigszins primitief – onderdak konden rekenen. Zo verbleef uw gezin initieel in een opvangcentrum in een tent, maar bouwde u deze zelf uit tot een grotere verblijfplaats (CGVS, p. 11). Vervolgens regelde u na een brand in jullie tent opnieuw een verblijfplaats in een opvangcentrum (CGVS, p. 11). U verklaart dat u nadien werd beloofd dat jullie zouden worden overgebracht naar het vasteland, maar de transfer gebeurde niet (CGVS, p. 11). Na bekendmaking van de asielinstanties om

statushouders binnen een vastgestelde datum uit het opvangcentrum te zetten besloot u om een transfer naar het vasteland niet langer af te wachten en trok u met uw gezin zelf naar Athene (CGVS, p. 16). Voor uw vertrek werd u verteld dat u, indien u op eigen gelegenheid naar het vasteland zou reizen, er niet op onderdak kon rekenen van de asielinstanties (CGVS, p. 16). Desondanks besloot u toch naar de Griekse hoofdstad af te reizen. U bleef zo'n tien dagen in Athene, maar benutte deze tijd niet om op zoek te gaan naar een verblijfplaats voor uw gezin. Nog zocht u in die periode geen hulp bij vluchtelingenorganisaties of de gemeente. In plaats daarvan besloot u Griekenland te verlaten (CGVS, p. 16). Hieruit blijkt evenwel geenszins dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw toegang tot huisvesting.

Wat betreft werk geeft u aan dat u er veel naar werk zocht, maar dat u er geen werk vond (CGVS, p. 11). U legt uit dat u een maandelijks toelage van 200 euro ontving van de Griekse autoriteiten, maar dat dit na zes maanden – en na ontvangst van een verblijfsstatus – stopte (CGVS, p. 16). Voorts verklaart u dat u (onbetaald) vrijwilligerswerk deed op Lesbos bij de NGO 'The Movement', waar u ook een appreciatiecertificaat van neerlegt (CGVS, p. 6). U deed evenwel doorheen uw gehele verblijf in Griekenland geen inspanningen om uw gezinsinkomen te verhogen. U geeft aan dat het niet mogelijk was om een legale job te vinden omdat daarvoor een document van werkloosheid was vereist (CGVS, pp. 11-12, 16), waar u zeker twee maanden op moest wachten (CGVS, p. 12). U verklaart dat u elke week naar een kantoor in Mytilini ging om te zien of de nodige papieren waren aangekomen, maar u weet niet meer welke instelling in de stad Mytilini u week in, week uit bezocht (CGVS, p. 12). Ook een illegale job kon u niet vinden omdat u niet over de nodige Griekse werkloosheidsattesten beschikte (CGVS, p. 12). Wanneer u er op wordt gewezen dat er bij illegaal (zwart) werk doorgaans geen documenten nodig zijn, verklaart u plots dat u bij olijfboomgaarden stond te wachten om te zien of u misschien werk werd aangeboden; dit gebeurde echter niet (CGVS, p. 12). Wanneer u daarop wordt gevraagd of u zich ook effectief aanbood als (dag)arbeider, stelt u ineens dat u naar de olijfboomgaardarbeiders toeging, maar dat u werd uitgescholden en weggestuurd (CGVS, p. 12). Dat u nu weer zegt een arbeidsaanbod louter te hebben afgewacht, dan weer zegt dat u actief mensen benaderde teneinde een (dag)job te vinden, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent in het gedrang komt. Hoe het ook zij, u maakt verder geen gewag van andere ondernomen pogingen teneinde een betaalde job te vinden (CGVS, pp. 12, 13). Voorts bezocht u nooit officiële arbeidsinstanties of NGO's teneinde werk te kunnen vinden (CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u geen toegang had tot de Griekse arbeidsmarkt.

Daarnaast stelt u dat u de Griekse taal niet machtig was en dat u geen taal cursus kon volgen (CGVS, pp. 11, 13). Voorts vroeg u in het centrum van Mytilini elke twee weken of elke maand naar een taal cursus Grieks, maar zei men u telkens dat er geen plek was (CGVS, p. 13). Andere (vluchtelingen)organisaties of officiële instanties benaderde u nooit teneinde een cursus Grieks te kunnen volgen (CGVS, p. 13). Hoe het ook zij, uit geen van deze verklaringen blijkt dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw toegang tot onderwijs.

Wat betreft uw verklaringen inzake gebrekkige toegang tot medische hulp en toegang tot medische zorg geeft u aan dat u zelf naar private dokters ging en deze zelf betaalde (CGVS, p. 7). U legt uit dat uw vrouw een tumor in de nek heeft, waarvoor u reeds in Iran medische hulp zocht (CGVS, p. 7). In Griekenland gingen jullie hiervoor meermaals naar reguliere dokters in het opvangcentrum, maar zij zeiden u dat ze hier niets aan konden doen omdat het niet hun werk was (CGVS, pp. 7, 9). Hierbij dient te worden opgemerkt dat dergelijke behandelingen doorgaans door specialisten worden uitgevoerd, en niet door reguliere (huis)artsen. Voorts nam een private arts op Lesbos een echo van de tumor en schreef deze dokter medicatie voor (CGVS, p. 7). Voorts verwees deze dokter uw vrouw door naar Athene voor verder onderzoek, maar mochten jullie het eiland niet verlaten (CGVS, pp. 5, 7). U probeerde evenwel geen uitzondering te verkrijgen om op grond van de behandeling van de nektumor toch naar Athene te mogen afreizen (CGVS, p. 8). Hoe het ook zij, uit geen van deze verklaringen blijkt dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft jullie toegang tot medische zorg, of dat deze ontoereikend zou zijn geweest.

Wat betreft de verkrachting van uw vrouw dient te worden opgemerkt dat, hoewel bijzonder verwerpelijk en ernstig, er redelijkerwijze kan verwacht worden dat jullie zich ingeval van problemen wenden tot de overheid van de staat die u bescherming biedt, in casu Griekenland. U zegt dat uw sociaal assistent op Lesbos adequaat reageerde door naar eigen zeggen de politie in te lichten en uw vrouw kosteloos naar een psycholoog te sturen (CGVS, p. 15; CGVS S., p. 7). Bovendien geeft uw echtgenote aan dat ook haar psycholoog beloofde de politie in te lichten (CGVS S., p. 7). U ging inzake de verkrachting ook zelf naar het politiebureau, maar kreeg van de agenten geen gehoor (CGVS, p. 15). Uit bovenstaande blijkt

geenszins dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft jullie toegang tot medische zorg en politionele opvolging, of dat deze ontoereikend zou zijn geweest.

Nog probeerde uw vrouw zichzelf na de verkrachting in brand te steken (CGVS, p. 15; CGVS S., p. 3). Wanneer u met uw gewonde vrouw naar de dokter in het opvangcentrum wil gaan, blijken ze te zijn gesloten en besluit u thuis zelf haar verwondingen te verzorgen. Wanneer jullie daarna teruggaan naar de centrumarts tijdens de openingsuren, stuurt de dokter jullie weg omdat hij/zij niets meer kan doen (CGVS, p. 15). De dag na de poging gaat u voorts met uw vrouw naar haar psycholoog, die direct een afspraak regelt met een psychiater, waar uw vrouw bovendien een keer naartoe ging (CGVS, pp. 6-7, 15, CGVS S., p. 7). Hoe ernstig de door u vrouw meegemaakte verkrachting ook zij, uit bovenstaande blijkt geenszins dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft jullie toegang tot (psycho-)medische zorg, of dat deze ontoereikend zou zijn geweest.

Voorts legt u ter staving van de medische problemen in Griekenland diverse documenten neer, alsook attesten van uw vrouws Griekse psycholoog en psychiater en enkele Belgische medische documenten. Hierbij dient te worden aangestipt dat de verkrachting van uw vrouw an sich niet wordt betwist. Er kan uit deze documenten evenwel geen informatie worden afgeleid met betrekking tot een gebrek aan toegang tot Griekse medische zorg, integendeel.

Bij terugkeer naar Griekenland merkt u op dat uw hele gezin zal worden bespot omwille van uw vrouws verkrachting. U en uw vrouw leggen uit dat er op Lesbos veel mensen van jullie dorp en regio wonen en dat zij op de hoogte zijn van de gebeurtenissen, waardoor jullie de gemeenschap niet meer onder ogen zouden kunnen komen (CGVS, pp. 16-17; CGVS S., pp. 8, 9). Uw vrouw merkt voorts louter hypothetisch op dat jullie zoon mogelijk bij een gevecht betrokken zou kunnen geraken wanneer hij het voor zijn moeder zou opnemen (CGVS S., p. 9), zonder daarbij enige concrete indicatie te vermelden. Nog voegen jullie hieraan toe dat jullie op elke plaats in Griekenland vroeg of laat kennissen uit jullie dorp of regio zullen tegenkomen en er altijd in schande zullen moeten leven (CGVS B., p. 17; CGVS S., p. 7). Zowel uw vrouw als uzelf merken hierbij op dat uw vrouw waarschijnlijk nog liever een einde aan haar leven maakt, dan met deze schande te moeten leven (CGVS, p. 17; CGVS, p. 7). Dat jullie nergens in Griekenland zullen kunnen wonen omdat er op elke plek wel regiogenoten zullen verblijven, is weinig aannemelijk. Daarnaast kan er uit jullie verklaringen op geen enkel moment worden afgeleid dat jullie bij terugkeer naar Griekenland niet zouden kunnen rekenen op ondersteuning en begeleiding van de Griekse autoriteiten.

Dat u in Griekenland in moeilijke omstandigheden leefde, kan bezwaarlijk aan de Griekse autoriteiten verweten worden. Deze omstandigheden waren immers het gevolg van uw persoonlijke keuze om geen beroep te doen op de Griekse autoriteiten om uw rechten als houder van een internationale beschermingsstatus en bijbehorende verblijfsvergunning in Griekenland te doen gelden en ondanks het verkrijgen van een beschermingsstatus toch nog tot België door te reizen. Uit niets blijkt dat de Griekse autoriteiten u huisvesting, werk, opleiding of medische verzorging zouden weigeren. U kon dan ook niet met recht en reden concluderen dat er geen mogelijkheden om een toekomst te kunnen uitbouwen in Griekenland.

Nog was het de veiligheidssituatie voor uw gezin in het Griekse opvangcentrum gevaarlijk (CGVS, p. 16). Zo stelt u dat bij ruzies tussen verschillende bevolkingsgroepen in het opvangcentrum de politie niet tussenbeide kwam, maar dat ze pas achteraf in actie kwamen wanneer de rust was wedergekeerd (CGVS, p. 14). U geeft aan dat als gevolg van een ruzie in het opvangcentrum de tent van uw gezin vlam vatte en dat uw dochter Sab. haar voet(en) en hand(en) verbrandde. Nog brak jullie dochter Sa. haar voet (CGVS, p. 11; CGVS S., pp. 3, 8). U legt evenwel geen documenten neer waaruit de precieze aanleiding van de verwondingen van uw dochters kan worden afgeleid. Uw vrouw geeft voorts aan dat in deze twee gevallen de dokters zich de verwondingen van jullie dochters niet aantrokken (CGVS S., p. 7). U legt dan weer uit dat u naar de politie ging om de brandstichters te laten aanhouden en om uw gewonde dochters naar ziekenhuis te brengen, maar dat de agenten geen van de twee verzoeken uitvoerden (CGVS B., p. 14). U verbindt deze passieve houding van de politieagenten aan racistische motieven. Het is evenwel aannemelijk dat de politie niet zomaar direct en actief ingaat op elk verzoek om aanhouding zonder daarvoor verdere inlichtingen te hebben vergaard of interne (onderzoeks)acties te hebben ondernomen. Dat de agenten voorts uw dochters niet naar een dokter of ziekenhuis wilden vervoeren – hetgeen geen kerntaak is van de politie – is dan weer nauwelijks een verwijt aan het adres van de Griekse politie. Hieruit blijkt evenwel niet dat u geen beroep kon doen op bescherming van de Griekse autoriteiten. Hieruit blijkt evenmin dat u geen toegang zou hebben gehad tot medische hulp.

Daarnaast stelt u dat uw voet door agenten werd gebroken. U legt uit dat u met uw gezin op pad was wanneer u bij een identiteitscontrole uw identiteitskaart niet bij zich bleek te hebben. Hierop werd u aangehouden en in een politiewagen geduwd, waarop uw kinderen begonnen te huilen. Wanneer u daarop boos werd op uw vrouw, vermoedt u dat de agenten dachten dat u naar hen schreeuwde, waarop zij u sloegen en u in de wagen duwden. Op dat moment brak u naar eigen zeggen uw voet (CGVS, p. 8; CGVS S., p. 3). Volgens uw verklaringen wilde u een klacht indienen bij de politie omwille van uw harde aanpak, maar stelt u dat zij u niet geloofden (CGVS, p. 16). U geeft voorts aan dat uw verwonding niet goed werd behandeld in Griekenland en dat u nog steeds last heeft van deze verwonding (CGVS, pp. 8-9). U legt bovendien uit dat u in België een behandeling zal krijgen, maar u legt hier geen documenten over neer. Bovendien kan een arts uit een kwetsuur niet zomaar de omstandigheden waarin de kwetsuur ontstond afleiden. Hoe het ook zij, dat u mogelijk uw voet kwetste (brak) bij deze aanhouding is in de door u geschetste context van identificatieplicht en schijnbaar verzet evenwel nauwelijks een verwijt aan het adres van de Griekse politie.

Daarnaast had u in Griekenland te maken hadden met discriminatie. Zo legt u uit dat men in het opvangcentrum tegen u zei dat u moest terugkeren naar uw eigen land en dat u niet door hen werd uitgenodigd om naar Griekenland te komen (CGVS, p. 13). Hierbij moet benadrukt worden dat het racistische incident dat u beschrijft – hoe verwerpelijk ook – niet voldoende zwaarwichtig is om beschouwd te worden als daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Hierbij dient bovendien te worden aangestipt dat u wel op bijstand van andere medewerkers in het opvangcentrum kon rekenen in geval van bijvoorbeeld basisverzorging door artsen of psychische bijstand via uw sociaal assistent (cf. supra). Eens te meer blijkt dat u kon rekenen op de staat die u internationale bescherming toekende.

Betreffende uw kinderen stelt u dat uw kinderen niet naar school gingen in Griekenland en dat zij in Griekenland ongeletterd zullen blijven (CGVS, p. 17). U geeft aan dat u uw kinderen via het opvangcentrum wilde inschrijven voor school, maar dat er op dat moment geen beschikbare plekken waren (CGVS, p. 13). Ook het Rode Kruis, dat in het opvangcentrum lessen verzorgde, bleek geen plaats te hebben (CGVS, p. 13). U benaderde verder geen andere officiële instanties of (vluchtelingen)organisaties om een schoolplek voor uw kinderen te bemachtigen (CGVS, p. 13). Ook uw vrijwilligersorganisatie, 'The Movement', kon naar eigen zeggen u niet helpen om bijvoorbeeld onderwijs te vinden voor uw kinderen. U geeft desgevraagd aan dat deze organisatie alleen instond voor elektriciteit (CGVS, p. 13). Hoewel 'The Movement' zich vooral bezighoudt met huisvesting, voedsel en zelfstandigheid, houdt 'One Happy Family' – waar uw vrouw naar onderweg was wanneer zij werd verkracht (CGVS, p. 14) en waar jullie volgens haar verklaringen meerdere keren naartoe gingen (CGVS S., p. 6) – zich onder meer bezig met onderwijs voor vluchtelingenkinderen (zie informatie dat werd toegevoegd aan het administratief dossier). Hoe het ook zij, uit uw verklaringen blijkt niet dat uw kinderen geen toegang zouden hebben tot het Griekse onderwijssysteem.

Nog verklaart u dat u uw kinderen – in het bijzonder noemt u uw zoon Mo. – het slachtoffer kunnen worden van geweld zoals een steekpartij (CGVS, p. 17). U haalt evenwel geen concrete gebeurtenissen of problemen aan, waardoor uw aangehaalde vrees een blote bewering blijft. Bovendien kan u ingeval van problemen rekenen op de bescherming van de Griekse overheid, die u internationale bescherming toekende.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en

uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's van uzelf, uw vrouw en uw kinderen geven enkel een indicatie van uw nationaliteit en herkomst. Deze staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de bevoegde Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u wel mag worden teruggeleid naar Griekenland, maar niet naar Afghanistan.”

1.5. De bestreden beslissing ten aanzien van B. S. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een 31-jarige sjiitische Afghaanse van Hazara origine, geboren en getogen in het dorp Khosh Ahmadi Shaqanai, ook gekend als Sari-Sang, geleden in het district Nahur van de provincie Ghazni. Uw ouders zijn overleden, uw broer Qurban Ali is in Griekenland, waar hij volgens uw verklaringen al zo'n twaalf jaar legaal verblijft. U trouwde zo'n dertien jaar geleden met B. MO.I (CGVS X; O.V. X). Jullie hebben samen vier kinderen, die allen in uw eigen geboortedorp het levenslicht zagen: dochters Z., Sa. en Sab. en zoon Mo. (allen O.V. X).

Volgens uw verklaringen vervoerde uw man als vrachtwagenchauffeur bouwmaterialen voor de overheidsschool in jullie dorp. Dit zinde de taliban niet en zij wilden hem doden. U vertrok in de lente van 2018 samen met uw man en vier kinderen uit Afghanistan. Na een verblijf van drie maanden bij uw schoonzus in Iran kwamen jullie in augustus 2018 aan in Griekenland, alwaar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 19 augustus 2018 werden uw vingerafdrukken geregistreerd te Mytilini, en op 12 september 2018 op Moria, allebei gelegen op het Griekse eiland Lesbos. U verkreeg op 24 januari 2019 in Griekenland internationale bescherming, met een bijbehorende verblijfsvergunning dewelke volgens uw verklaringen drie jaar geldig is. Vervolgens reisde u op 18 november 2019 vanuit Griekenland naar België, waar u dezelfde dag aankwam. U diende op 26 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u dat u er geen toekomst zal kunnen opbouwen. U geeft aan dat er in Griekenland geen werk is, geen mogelijkheden zijn om de taal te leren en dat uw gezin er op straat zal moeten leven. Verder geeft u aan dat u in Griekenland te maken kreeg met discriminatie in het opvangcentrum. Ook vanuit de Griekse politie kreeg u te maken met racisme. Nog was het de veiligheidssituatie voor uw gezin in het Griekse opvangcentrum gevaarlijk. Daarnaast konden jullie er niet rekenen op adequate medische bijstand.

Daarnaast werd u door twee mannen bedreigd en verkracht wanneer u samen met uw dochter Sab. van het opvangcentrum naar een NGO ging omwille van een verzorgingsbedeling. Sab. werd door de mannen bedreigd. Na de verkrachting kregen u en uw dochter te kampen met psychische problemen. U ondernam bovendien een zelfmoordpoging. Voorts geeft u aan dat u in Griekenland dagelijks zal

worden geconfronteerd met uw verkrachting door bespottling door dorpelingen of medeburgers uit uw regio in Afghanistan.

Wat betreft uw kinderen merkt u op dat uw kinderen dagelijks zullen worden herinnerd aan uw verkrachting en dat uw zoon mogelijkere wijs een gevecht zou kunnen aangaan met mensen die slecht over u zullen spreken. Daarnaast vreest uw man dat jullie kinderen in Griekenland niet naar school zullen kunnen gaan en stelt hij dat de algemene veiligheidssituatie niet goed is voor hen. Ook merkt hij op dat jullie kinderen er niet zullen kunnen rekenen op adequate medische bijstand.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: de taskara's van uzelf, uw man en uw vier kinderen; een appreciatiecertificaat van uw man van 'Movement on the ground'; uw medische documenten van dokters, een psycholoog en psychiater in Griekenland; medische documenten betreffende uw dochter Sab.; voorschriften betreffende uw man en uw dochter Sa.; en uw Belgische medische documenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u voorgelegde psychologische documenten en verklaringen blijkt immers dat u als gevolg van uw verkrachting in Griekenland psychische bijstand kreeg en ook in België om psychische bijstand vroeg. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord in het bijzijn van een vrouwelijke protection officer en tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde motieven als uw echtgenoot. Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat zijn verzoek niet ontvankelijk moet worden verklaard, gezien hij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Gezien u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:
“(...)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de bevoegde Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u wel mag worden teruggeleid naar Griekenland, maar niet naar Afghanistan.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4,

48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) gelezen in overeenstemming met de artikelen 26, 29, 30, 32 en 34 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en gelezen in overeenstemming met de artikelen 33, 38 en 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) en van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat zij niet kunnen terugkeren naar Griekenland.

Verzoekers vragen om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift nog volgend document: een medisch attest van dokter G. van 28 januari 2020 aangaande hun dochter Sab. (stuk 3).

Ter terechtzitting leggen verzoekers samen met een aanvullende nota twee letselrapporten, een verzoek om psychologische begeleiding en een medicinaal voorschrift van verzoekster neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schendingen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève missen dan ook juridische grondslag.

2.3.2. In de bestreden beslissingen wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekers niet ontvankelijk verklaard omdat (i) uit hun verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat zij op 24 januari 2019 in Griekenland internationale bescherming verkregen en (ii) zij geen gegronde vrees koesteren of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Griekenland, hun basisrechten als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en hun levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.3.3. Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 3. *De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :*

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

2.3.4. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) en uit de verklaringen van verzoekers dat zij op 24 januari 2019 internationale bescherming verkregen in Griekenland. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt:

“Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming met een bijbehorende verblijfsvergunning hebt verkregen in Griekenland.”

Deze motivering wordt niet betwist in het verzoekschrift, noch blijkt dat verzoekers thans niet langer als vluchteling zouden zijn erkend in Griekenland. Daar waar verzoekers in hun verzoekschrift vragen om bevestiging van hun vluchtelingenstatus, geven zij overigens zelf impliciet aan dat ze nog steeds over een internationale beschermingsstatus beschikken in Griekenland, en meer in het bijzonder de vluchtelingenstatus. Dient er in dit verband op te worden gewezen dat verzoekers zich voor de bevestiging van hun vluchtelingenstatus dienen te wenden tot de daartoe geëigende procedure. De bevoegdheid van de Raad in onderhavige procedure laat ter zake immers niet toe tot een dergelijke beoordeling over te gaan.

In dit verband wordt in de bestreden beslissingen het volgende overwogen: *“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.*

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).”

2.3.5. Verzoekers haalden een aantal elementen aan waarom zij menen niet meer terug te kunnen naar Griekenland.

De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten waarbij elk van de lidstaten ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland*, punt 84).

Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoekers, die in Griekenland als vluchteling werden erkend, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen, dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten, dat aan hun internationale beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat hun levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. Verzoekers kunnen dit vermoeden slechts weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken rekening houdend met alle gegevens van de zaak. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de overheden van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekers niet in staat zijn om te voorzien in hun meest

elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere Unieburger op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Griekenland essentieel zijn bij de beoordeling van hun verzoek en dat het, in tegenstelling tot wat zij in hun verzoekschrift voorhouden, aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verzoekers herhalen in het verzoekschrift hun verklaringen met betrekking tot de levensomstandigheden in Griekenland en citeren uitgebreid uit landeninformatie die werd opgenomen in het verzoekschrift (p. 8-15, 17-18 en 20) met betrekking tot de toegang voor huisvesting, de arbeidsmarkt, onderwijs, integratie, sociale bijstand, gezondheidszorg en aangaande discriminatie en racistische handelingen. Deze landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar zulke informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder aan wie in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van die aard zijn dat het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU-lidstaat werd verleend, te weerleggen. Gelet op de motieven van de bestreden beslissingen en gezien wat volgt, zijn verzoekers er niet in geslaagd om dit vermoeden te weerleggen.

Verzoekers beargumenteren in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met hun kwetsbaar profiel en dit van hun minderjarige kinderen en verwijzen hiertoe naar het arrest nr. X van 19 augustus 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers kunnen evenwel niet gevolgd worden in hun betoog dat er geen individuele beoordeling van hun zaak is gebeurd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt immers op goede gronden als volgt:

“U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden.

U haalt u meerdere redenen aan voor uw vertrek uit Griekenland. U verklaart dat er in Griekenland geen werk is (CGVS, pp. 11-12, 13, 16) en stelt u dat u er geen onderdak heeft (CGVS, pp. 11, 16). Nog was u de Griekse taal niet machtig en kon u geen taal cursus volgen (CGVS, pp. 11, 13). Voorts konden jullie niet rekenen op adequate medische bijstand (CGVS, pp. 7-9, 10, 11; CGVS S., pp. 3, 8). Nog was het de veiligheidssituatie voor uw gezin in het Griekse opvangcentrum gevaarlijk (CGVS, p. 16). Ook geeft u aan dat jullie te maken kregen met discriminatie (CGVS, pp. 13, 14).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Betreffende uw leefsituatie in Griekenland dient te worden opgemerkt jullie in Griekenland telkens op – weliswaar enigszins primitief – onderdak konden rekenen. Zo verbleef uw gezin initieel in een opvangcentrum in een tent, maar bouwde u deze zelf uit tot een grotere verblijfplaats (CGVS, p. 11). Vervolgens regelde u na een brand in jullie tent opnieuw een verblijfplaats in een opvangcentrum (CGVS, p. 11). U verklaart dat u nadien werd beloofd dat jullie zouden worden overgebracht naar het vasteland, maar de transfer gebeurde niet (CGVS, p. 11). Na bekendmaking van de asielinstanties om statushouders binnen een vastgestelde datum uit het opvangcentrum te zetten besloot u om een transfer naar het vasteland niet langer af te wachten en trok u met uw gezin zelf naar Athene (CGVS, p. 16). Voor uw vertrek werd u verteld dat u, indien u op eigen gelegenheid naar het vasteland zou reizen, er niet op onderdak kon rekenen van de asielinstanties (CGVS, p. 16). Desondanks besloot u toch naar de Griekse hoofdstad af te reizen. U bleef zo'n tien dagen in Athene, maar benutte deze tijd niet om op zoek te gaan naar een verblijfplaats voor uw gezin. Nog zocht u in die periode geen hulp bij vluchtelingenorganisaties of de gemeente. In plaats daarvan besloot u Griekenland te verlaten (CGVS, p. 16). Hieruit blijkt evenwel geenszins dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw toegang tot huisvesting.

Wat betreft werk geeft u aan dat u er veel naar werk zocht, maar dat u er geen werk vond (CGVS, p. 11). U legt uit dat u een maandelijks toelage van 200 euro ontving van de Griekse autoriteiten, maar dat dit na zes maanden – en na ontvangst van een verblijfsstatus – stopte (CGVS, p. 16). Voorts verklaart u dat u (onbetaald) vrijwilligerswerk deed op Lesbos bij de NGO 'The Movement', waar u ook een appreciatiecertificaat van neerlegt (CGVS, p. 6). U deed evenwel doorheen uw gehele verblijf in Griekenland geen inspanningen om uw gezinsinkomen te verhogen. U geeft aan dat het niet mogelijk was om een legale job te vinden omdat daarvoor een document van werkloosheid was vereist (CGVS, pp. 11-12, 16), waar u zeker twee maanden op moest wachten (CGVS, p. 12). U verklaart dat u elke week naar een kantoor in Mytilini ging om te zien of de nodige papieren waren aangekomen, maar u weet niet meer welke instelling in de stad Mytilini u week in, week uit bezocht (CGVS, p. 12). Ook een illegale job kon u niet vinden omdat u niet over de nodige Griekse werkloosheidsattesten beschikte (CGVS, p. 12). Wanneer u er op wordt gewezen dat er bij illegaal (zwart) werk doorgaans geen documenten nodig zijn, verklaart u plots dat u bij olijfboomgaarden stond te wachten om te zien of u misschien werk werd aangeboden; dit gebeurde echter niet (CGVS, p. 12). Wanneer u daarop wordt gevraagd of u zich ook effectief aanbood als (dag)arbeider, stelt u ineens dat u naar de olijfboomgaardarbeiders toeging, maar dat u werd uitgescholden en weggestuurd (CGVS, p. 12). Dat u

nu weer zegt een arbeidsaanbod louter te hebben afgewacht, dan weer zegt dat u actief mensen benaderde teneinde een (dag)job te vinden, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent in het gedrang komt. Hoe het ook zij, u maakt verder geen gewag van andere ondernomen pogingen teneinde een betaalde job te vinden (CGVS, pp. 12, 13). Voorts bezocht u nooit officiële arbeidsinstanties of NGO's teneinde werk te kunnen vinden (CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u geen toegang had tot de Griekse arbeidsmarkt.

Daarnaast stelt u dat u de Griekse taal niet machtig was en dat u geen taal cursus kon volgen (CGVS, pp. 11, 13). Voorts vroeg u in het centrum van Mytilini elke twee weken of elke maand naar een taal cursus Grieks, maar zei men u telkens dat er geen plek was (CGVS, p. 13). Andere (vluchtelingen)organisaties of officiële instanties benaderde u nooit teneinde een cursus Grieks te kunnen volgen (CGVS, p. 13). Hoe het ook zij, uit geen van deze verklaringen blijkt dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw toegang tot onderwijs.

Wat betreft uw verklaringen inzake gebrekkige toegang tot medische hulp en toegang tot medische zorg geeft u aan dat u zelf naar private dokters ging en deze zelf betaalde (CGVS, p. 7). U legt uit dat uw vrouw een tumor in de nek heeft, waarvoor u reeds in Iran medische hulp zocht (CGVS, p. 7). In Griekenland gingen jullie hiervoor meermaals naar reguliere dokters in het opvangcentrum, maar zij zeiden u dat ze hier niets aan konden doen omdat het niet hun werk was (CGVS, pp. 7, 9). Hierbij dient te worden opgemerkt dat dergelijke behandelingen doorgaans door specialisten worden uitgevoerd, en niet door reguliere (huis)artsen. Voorts nam een private arts op Lesbos een echo van de tumor en schreef deze dokter medicatie voor (CGVS, p. 7). Voorts verwees deze dokter uw vrouw door naar Athene voor verder onderzoek, maar mochten jullie het eiland niet verlaten (CGVS, pp. 5, 7). U probeerde evenwel geen uitzondering te verkrijgen om op grond van de behandeling van de nektumor toch naar Athene te mogen afreizen (CGVS, p. 8). Hoe het ook zij, uit geen van deze verklaringen blijkt dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft jullie toegang tot medische zorg, of dat deze ontoereikend zou zijn geweest.

Wat betreft de verkrachting van uw vrouw dient te worden opgemerkt dat, hoewel bijzonder verwerpelijk en ernstig, er redelijkerwijze kan verwacht worden dat jullie zich ingeval van problemen wenden tot de overheid van de staat die u bescherming biedt, in casu Griekenland. U zegt dat uw sociaal assistent op Lesbos adequaat reageerde door naar eigen zeggen de politie in te lichten en uw vrouw kosteloos naar een psycholoog te sturen (CGVS, p. 15; CGVS S., p. 7). Bovendien geeft uw echtgenote aan dat ook haar psycholoog beloofde de politie in te lichten (CGVS S., p. 7). U ging inzake de verkrachting ook zelf naar het politiebureau, maar kreeg van de agenten geen gehoor (CGVS, p. 15). Uit bovenstaande blijkt geenszins dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft jullie toegang tot medische zorg en politionele opvolging, of dat deze ontoereikend zou zijn geweest.

Nog probeerde uw vrouw zichzelf na de verkrachting in brand te steken (CGVS, p. 15; CGVS S., p. 3). Wanneer u met uw gewonde vrouw naar de dokter in het opvangcentrum wil gaan, blijken ze te zijn gesloten en besluit u thuis zelf haar verwondingen te verzorgen. Wanneer jullie daarna teruggaan naar de centrumarts tijdens de openingsuren, stuurt de dokter jullie weg omdat hij/zij niets meer kan doen (CGVS, p. 15). De dag na de poging gaat u voorts met uw vrouw naar haar psycholoog, die direct een afspraak regelt met een psychiater, waar uw vrouw bovendien een keer naartoe ging (CGVS, pp. 6-7, 15, CGVS S., p. 7). Hoe ernstig de door u vrouw meegemaakte verkrachting ook zij, uit bovenstaande blijkt geenszins dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft jullie toegang tot (psycho-)medische zorg, of dat deze ontoereikend zou zijn geweest.

Voorts legt u ter staving van de medische problemen in Griekenland diverse documenten neer, alsook attesten van uw vrouws Griekse psycholoog en psychiater en enkele Belgische medische documenten. Hierbij dient te worden aangestipt dat de verkrachting van uw vrouw an sich niet wordt betwist. Er kan uit deze documenten evenwel geen informatie worden afgeleid met betrekking tot een gebrek aan toegang tot Griekse medische zorg, integendeel.

Bij terugkeer naar Griekenland merkt u op dat uw hele gezin zal worden bespot omwille van uw vrouws verkrachting. U en uw vrouw leggen uit dat er op Lesbos veel mensen van jullie dorp en regio wonen en dat zij op de hoogte zijn van de gebeurtenissen, waardoor jullie de gemeenschap niet meer onder ogen zouden kunnen komen (CGVS, pp. 16-17; CGVS S., pp. 8, 9). Uw vrouw merkt voorts louter hypothetisch op dat jullie zoon mogelijk bij een gevecht betrokken zou kunnen geraken wanneer hij het voor zijn moeder zou opnemen (CGVS S., p. 9), zonder daarbij enige concrete indicatie te vermelden. Nog voegen jullie hieraan toe dat jullie op elke plaats in Griekenland vroeg of laat kennissen uit jullie dorp of regio zullen tegenkomen en er altijd in schande zullen moeten leven (CGVS B., p. 17; CGVS S., p. 7). Zowel uw vrouw als uzelf merken hierbij op dat uw vrouw waarschijnlijk nog liever een einde aan haar leven maakt, dan met deze schande te moeten leven (CGVS, p. 17; CGVS, p. 7). Dat jullie nergens in Griekenland zullen kunnen wonen omdat er op elke plek wel regiogenoten zullen verblijven, is weinig aannemelijk. Daarnaast kan er uit jullie verklaringen op geen enkel moment worden afgeleid dat jullie bij

terugkeer naar Griekenland niet zouden kunnen rekenen op ondersteuning en begeleiding van de Griekse autoriteiten.

Dat u in Griekenland in moeilijke omstandigheden leefde, kan bezwaarlijk aan de Griekse autoriteiten verweten worden. Deze omstandigheden waren immers het gevolg van uw persoonlijke keuze om geen beroep te doen op de Griekse autoriteiten om uw rechten als houder van een internationale beschermingsstatus en bijbehorende verblijfsvergunning in Griekenland te doen gelden en ondanks het verkrijgen van een beschermingsstatus toch nog tot België door te reizen. Uit niets blijkt dat de Griekse autoriteiten u huisvesting, werk, opleiding of medische verzorging zouden weigeren. U kon dan ook niet met recht en reden concluderen dat er geen mogelijkheden om een toekomst te kunnen uitbouwen in Griekenland.

Nog was het de veiligheidssituatie voor uw gezin in het Griekse opvangcentrum gevaarlijk (CGVS, p. 16). Zo stelt u dat bij ruzies tussen verschillende bevolkingsgroepen in het opvangcentrum de politie niet tussenbeide kwam, maar dat ze pas achteraf in actie kwamen wanneer de rust was wedergekeerd (CGVS, p. 14). U geeft aan dat als gevolg van een ruzie in het opvangcentrum de tent van uw gezin vlam vatte en dat uw dochter Sab. haar voet(en) en hand(en) verbrandde. Nog brak jullie dochter Sa. haar voet (CGVS, p. 11; CGVS S., pp. 3, 8). U legt evenwel geen documenten neer waaruit de precieze aanleiding van de verwondingen van uw dochters kan worden afgeleid. Uw vrouw geeft voorts aan dat in deze twee gevallen de dokters zich de verwondingen van jullie dochters niet aantrokken (CGVS S., p. 7). U legt dan weer uit dat u naar de politie ging om de brandstichters te laten aanhouden en om uw gewonde dochters naar ziekenhuis te brengen, maar dat de agenten geen van de twee verzoeken uitvoerden (CGVS B., p. 14). U verbindt deze passieve houding van de politieagenten aan racistische motieven. Het is evenwel aannemelijk dat de politie niet zomaar direct en actief ingaat op elk verzoek om aanhouding zonder daarvoor verdere inlichtingen te hebben vergaard of interne (onderzoeks)acties te hebben ondernomen. Dat de agenten voorts uw dochters niet naar een dokter of ziekenhuis wilden vervoeren – hetgeen geen kerntaak is van de politie – is dan weer nauwelijks een verwijt aan het adres van de Griekse politie. Hieruit blijkt evenwel niet dat u geen beroep kon doen op bescherming van de Griekse autoriteiten. Hieruit blijkt evenmin dat u geen toegang zou hebben gehad tot medische hulp.

Daarnaast stelt u dat uw voet door agenten werd gebroken. U legt uit dat u met uw gezin op pad was wanneer u bij een identiteitscontrole uw identiteitskaart niet bij zich bleek te hebben. Hierop werd u aangehouden en in een politiewagen geduwd, waarop uw kinderen begonnen te huilen. Wanneer u daarop boos werd op uw vrouw, vermoedt u dat de agenten dachten dat u naar hen schreeuwde, waarop zij u sloegen en u in de wagen duwden. Op dat moment brak u naar eigen zeggen uw voet (CGVS, p. 8; CGVS S., p. 3). Volgens uw verklaringen wilde u een klacht indienen bij de politie omwille van uw harde aanpak, maar stelt u dat zij u niet geloofden (CGVS, p. 16). U geeft voorts aan dat uw verwonding niet goed werd behandeld in Griekenland en dat u nog steeds last heeft van deze verwonding (CGVS, pp. 8-9). U legt bovendien uit dat u in België een behandeling zal krijgen, maar u legt hier geen documenten over neer. Bovendien kan een arts uit een kwetsuur niet zomaar de omstandigheden waarin de kwetsuur ontstond afleiden. Hoe het ook zij, dat u mogelijk uw voet kwetste (brak) bij deze aanhouding is in de door u geschetste context van identificatieplicht en schijnbaar verzet evenwel nauwelijks een verwijt aan het adres van de Griekse politie.

Daarnaast had u in Griekenland te maken hadden met discriminatie. Zo legt u uit dat men in het opvangcentrum tegen u zei dat u moest terugkeren naar uw eigen land en dat u niet door hen werd uitgenodigd om naar Griekenland te komen (CGVS, p. 13). Hierbij moet benadrukt worden dat het racistische incident dat u beschrijft – hoe verwerpelijk ook – niet voldoende zwaarwichtig is om beschouwd te worden als daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Hierbij dient bovendien te worden aangestipt dat u wel op bijstand van andere medewerkers in het opvangcentrum kon rekenen in geval van bijvoorbeeld basisverzorging door artsen of psychische bijstand via uw sociaal assistent (cf. supra). Eens te meer blijkt dat u kon rekenen op de staat die u internationale bescherming toekende.

Betreffende uw kinderen stelt u dat uw kinderen niet naar school gingen in Griekenland en dat zij in Griekenland ongeletterd zullen blijven (CGVS, p. 17). U geeft aan dat u uw kinderen via het opvangcentrum wilde inschrijven voor school, maar dat er op dat moment geen beschikbare plekken waren (CGVS, p. 13). Ook het Rode Kruis, dat in het opvangcentrum lessen verzorgde, bleek geen plaats te hebben (CGVS, p. 13). U benaderde verder geen andere officiële instanties of (vluchtelingen)organisaties om een schoolplek voor uw kinderen te bemachtigen (CGVS, p. 13). Ook uw vrijwilligersorganisatie, 'The Movement', kon naar eigen zeggen u niet helpen om bijvoorbeeld onderwijs te vinden voor uw kinderen. U geeft desgevraagd aan dat deze organisatie alleen instond voor elektriciteit (CGVS, p. 13). Hoewel 'The Movement' zich vooral bezighoudt met huisvesting, voedsel en zelfstandigheid, houdt 'One Happy Family' – waar uw vrouw naar onderweg was wanneer zij werd verkracht (CGVS, p. 14) en waar jullie volgens haar verklaringen meerdere keren naartoe gingen

(CGVS S., p. 6) – zich onder meer bezig met onderwijs voor vluchtelingenkinderen (zie informatie dat werd toegevoegd aan het administratief dossier). Hoe het ook zij, uit uw verklaringen blijkt niet dat uw kinderen geen toegang zouden hebben tot het Griekse onderwijssysteem.

Nog verklaart u dat u uw kinderen – in het bijzonder noemt u uw zoon Mo. – het slachtoffer kunnen worden van geweld zoals een steekpartij (CGVS, p. 17). U haalt evenwel geen concrete gebeurtenissen of problemen aan, waardoor uw aangehaalde vrees een blote bewering blijft. Bovendien kan u ingeval van problemen rekenen op de bescherming van de Griekse overheid, die u internationale bescherming toekende.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

Aangaande hun toegang tot huisvesting voeren verzoekers nog aan dat uit de beschikbare informatie en uit hun verklaringen blijkt dat zij in geen geval huisvesting hadden kunnen krijgen die geschikt is voor hun gezin en in overeenstemming is met de menselijke waardigheid als zij in Athene of elders in Griekenland waren gebleven. De Raad merkt evenwel op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij melding maakt van het feit dat zijn gezin zou worden overgeplaatst naar het vasteland (administratief dossier, stuk 7, p. 11) en dat zij op de hoogte waren van het feit dat als zij op eigen houtje (illegaal) het eiland zouden verlaten en zelf naar Athene zouden gaan, zij geen hulp zouden krijgen bij huisvesting (*ibid*, p. 16). Desalniettemin besloten zij vervolgens toch uit eigen beweging te vertrekken en de transfer door de overheid naar het vasteland niet af te wachten. Bovendien merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op dat verzoekers in de periode dat zij in Athene verbleven geen doorgedreven inspanningen leverden om alsnog een verblijfplaats voor het gezin te zoeken, nu zij reeds na tien dagen een smokkelaar aanspraken om Griekenland te verlaten (*ibid*, p. 16). In zoverre verzoekers te dezen nog voorhouden dat het aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt om aan te duiden hoe of met wie zij contact dienden op te nemen om onderdak te vinden, kunnen zij allerminst gevolgd worden nu uit het voorgaande is gebleken dat het aan verzoekers toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat werd verleend, te weerleggen, *quod non in casu* zoals blijkt uit het voorgaande.

Verzoekers benadrukken voorts dat verzoeker wel degelijk inspanningen deed om het gezinsinkomen te verhogen, dat hij immers herhaaldelijk bij de Griekse autoriteiten een aanvraag heeft ingediend om als werkzoekende geregistreerd te worden en probeerde om zelfs zwart werk te zoeken, doch niets vond. De Raad merkt evenwel op dat verzoekers zich met de argumentatie in het verzoekschrift beperken tot het louter volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij evenwel geen enkel valabel argument bijbrengen om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoeker zijn verklaringen aangaande zijn inspanningen om werk te vinden telkens bijstelt, deze verklaringen hoe dan ook niet aannemelijk zijn en hij hoe dan ook geen verder gewag maakt van andere ondernomen pogingen teneinde een betaalde job te vinden, noch doet blijken dat hij ooit officiële arbeidsinstanties of NGO's heeft bezocht teneinde werk te vinden. Verzoekers slagen er dan ook niet in om hoger aangehaalde motieven in een ander daglicht te plaatsen.

Aangaande toegang tot medische hulp merken verzoekers op dat verzoekster een tumor in de nek heeft en niet in staat was om gespecialiseerde hulp te krijgen in Griekenland, dat zij slechts één keer een psychiater heeft geraadpleegd en verzoekers privé-dokters moesten betalen, maar hun dochter niet konden meenemen omdat er niet genoeg geld was. De Raad benadrukt opnieuw dat verzoekers zich in feite beperken tot het louter volharden in hun eerder afgelegde verklaringen waarmee zij evenwel niet vermogen afbreuk te doen aan de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen waarin wordt vastgesteld dat uit hun verklaringen niet kan blijken dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft hun toegang tot medische zorg of dat deze ontoereikend zou zijn geweest. Bovendien blijkt uit de notities van de persoonlijke onderhouden niet dat verzoekers niet in staat waren om privé-artsen te betalen, integendeel geeft verzoeker aan dat - hoewel zij hun bedragen voor eten moesten controleren - zij wel in staat waren om onder meer een privé-psychiater te betalen (administratief dossier, stuk 7, p. 6). De letselrapporten die verzoekers ter terechtzitting neerleggen (rechtsplegingsdossier, stuk 11) bevatten louter medische informatie met betrekking tot verzoeker en hun dochter, die niet wordt betwist. Deze informatie doet echter geenszins afbreuk aan de voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat verzoekers wel degelijk toegang hadden tot medische zorg in Griekenland. Evenmin kan uit deze informatie worden afgeleid dat de medische zorg in Griekenland

ontoereikend zou zijn. Uit de verzoeken voor psychologische begeleiding (rechtsplegingsdossier, stuk 11) kan enkel blijken dat verzoekers psychologische begeleiding hebben gevraagd. Het medicinaal voorschrift van verzoekster (rechtsplegingsdossier, stuk 11) toont enkel aan dat aan verzoekster bepaalde medicatie werd voorgeschreven. Noch de verzoeken voor psychologische begeleiding noch het medicinaal voorschrift van verzoekster tonen aan dat verzoekers in Griekenland geen of onvoldoende toegang hadden tot medische zorg en/of dat de medische zorg in Griekenland ontoereikend zou zijn.

In zoverre verzoekers aanhalen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de organisatie "*One Happy Family*" slechts vier schoolklassen heeft hetgeen onvoldoende is om de duizenden vluchtelingenkinderen op te vangen en de lessen worden gegeven door andere vluchtelingen die niet noodzakelijkerwijze de kennis hebben om les te geven, dient te worden onderstreept dat verzoekers behoudens via het opvangcentrum en het Rode Kruis geen andere officiële instanties of (vluchtelingen)organisaties benaderden om een schoolplek voor hun kinderen te bemachtigen en dit ondanks het feit dat zij wel aangeven verschillende keren naar de organisatie "*One Happy Family*" te zijn gegaan. Hoe dan ook kan uit hun verklaringen niet blijken dat verzoekers kinderen volstrekt geen toegang zouden hebben tot het Griekse onderwijssysteem, noch dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekers verwijzen opnieuw naar hun verklaringen met betrekking tot de veiligheidssituatie in het Griekse opvangcentrum en de incidenten waarbij hun kinderen en zijzelf betrokken raakten. Zij voeren aan dat de Griekse autoriteiten geen maatregelen hebben genomen om hen te helpen omwille van racistische motieven en zij ook op andere vlakken geconfronteerd werden met racistische uitdrukkingen. Er dient op gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat verzoekers geen documenten voorleggen waaruit de precieze aanleiding voor de verwondingen van hun dochters kunnen worden afgeleid, dat het aannemelijk is dat de passieve houding van de politie ingegeven werd door het feit dat niet zomaar op elk verzoek tot aanhouding kan worden ingegaan zonder verdere inlichtingen te hebben vergaard en/of onderzoeksmaatregelen te hebben ondernomen, alsook dat het niet de taak is van de politie om hun dochters naar een dokter en/of het ziekenhuis te vervoeren, dat er geen oorzakelijk verband kan worden vastgesteld tussen enerzijds de kwetsuren van verzoeker en anderzijds zijn verklaringen als zou zijn voet gebroken zijn door de politie en hoe dan ook moet worden vastgesteld dat uit de door verzoeker geschetste context van identificatieplicht en schijnbaar verzet de kwetsuur nauwelijks een verwijt kan zijn aan het adres van de Griekse politie en bovendien dat de door verzoekers aangehaalde incidenten van racisme, hoe verwerpelijk ook, op zich niet voldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.

Waar verzoekers te dezen nog verwijzen naar het aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest (verzoekschrift, stuk 3) waarin de littekens bij Sab. op haar rechterarm, rechtervoet en linkerbeen worden vastgesteld, alsook melding wordt gemaakt van psychologische problemen, dient opgemerkt dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit blijkt ook uit het feit dat in het attest uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat Sab. zelf verklaart dat deze gezondheidsklachten te maken hebben met hetgeen haar in Griekenland is overkomen, zonder dat de arts echter met zekerheid een oorzakelijk verband kan vaststellen met de verwondingen en psychische problematiek. Uit de ter terechtzitting neergelegde documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 11) kan zulks evenmin worden afgeleid.

Verzoekers beperken zich er in wezen aldus toe de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te bekritisieren en tegen te spreken en te benadrukken dat hun levensomstandigheden in Griekenland wel degelijk in strijd waren met de menselijke waardigheid en in het licht van de algemene informatie met betrekking tot erkende vluchtelingen in Griekenland, waarbij zij aangeven dat zij wel degelijk inspanningen hebben geleverd om zich in Griekenland te vestigen, citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud en onderlijnen dat hun situatie na het verkrijgen van het beschermingsstatuut erop achteruit is gegaan in Griekenland. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers met hun argumentatie in het verzoekschrift echter niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen

terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers' persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissingen.

Tot slot benadrukt de Raad dat de door verzoekers geciteerde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen individuele gevallen betreffen en de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Ook de overige door verzoekers voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen nog te lezen als volgt:

“De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's van uzelf, uw vrouw en uw kinderen geven enkel een indicatie van uw nationaliteit en herkomst. Deze staan hier niet ter discussie.”

Verzoekers voeren geen enkel concreet verweer tegen deze motivering, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Verzoekers tonen aldus niet aan, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 91).

Gezien verzoekers internationale bescherming genieten in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.6. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of zij reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.8. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

Mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER